

Kan et “personlig vitnesbyrd” fortelle evangeliet?

Det kan være mange grunner til å fortelle et personlig vitnesbyrd - altså din egen historie om hvordan Gud grep inn i ditt gamle liv, din omvendelse og ditt nye liv. Et forandret liv kan gjøre sterkt inntrykk på mennesker som har kjent deg lenge, spesielt på de som ønsker å forandre sine egne liv, og det kan vekke en interesse for å høre mer om evangeliet. Ofte legges det mye vekt på slike personlige vitnesbyrd og at alle har et vitnesbyrd som er verdt å fortelle. Noen vil til og med si at dette er det aller viktigste redskapet vi har til å evangelisere. Hva sier Bibelen om bruken av personlige vitnesbyrd i evangelisering?

Hvordan var apostlenes vitnesbyrd?

Paulus' forsvarstale for Festus og kong Agrippa i Apg 26 brukes av og til som modell for et personlig vitnesbyrd. Her forteller Paulus om sitt tidligere liv, sin omvendelse, sitt nye liv, og han inkluderer også Jesu lidelse, død og oppstandelse. Men er dette ment å være en modell for hvordan egen historie kan brukes i evangelisering? Paulus holder jo ikke denne talen i synagogen eller på torget, men som en forsvarstale i en rettssak. Selv om han riktignok kommer inn på evangeliet mot slutten av denne talen, så er ikke dette egentlig noen evangeliseringstale. Dette er “apologetikk” i sin opprinnelige forstand.

Hva så med resten av talene i Apostlenes gjerninger? Hvis vi ser på de situasjonene hvor apostlene evangeliserte og ikke forsvare seg foran myndigheter, hvordan bruker de da sine egne livshistorier? Vi finner evangeliseringstaler i kapittel 2, 3, 10 (Peter), 13 og 17 (Paulus). Talene i kapittel 4, 5 (Peter), 7 (Stefanus), 22, 24 og 26 (Paulus) er forsvarstaler.

Først av alt, hva skulle apostlenes vitnesbyrd inneholde? Jesus forteller dem dette i Luk 24:46-48: “Messias skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem. Dere er vitner om dette.” Utover i Apg ser vi at apostlene holder seg tett opptil dette. Talene til Peter inneholder alle punktene Jesus ga dem: Lidelsen, oppstandelsen, omvendelse og tilgivelse.

Paulus holder seg også ganske godt til disse punktene. I Antiokia (kap. 13) taler han i synagogen og følger da i samme spor som Peter. Når han derimot kommer til et hedensk publikum som ikke kjenner GT, bruker han en annen innfallsvinkel og mer tid på å komme til kjernen. Talen for Areopagos-rådet i Aten (kap. 17) inneholder omvendelse og oppstandelse, men han blir dessverre avbrutt idet han kommer til sistnevnte.

De fleste av evangeliseringstalene i Apostlenes gjerninger inneholder altså punktene Jesus ga i Luk 24. Det som samtidig er interessant er at ingen av disse vitnesbyrdene er “personlige”. Apostlene unngikk totalt å snakke om seg selv og sin egen omvendelse i en evangeliserende setting. De forteller bare Guds historie slik Jesus hadde bedt dem om. Dette ser faktisk ut til å føre til forvirring i Damaskus når Paulus forkynner evangeliet straks etter sin omvendelse, tilsynelatende uten å forklare hvordan det kan ha seg at han hadde blitt et forandret menneske (9:20-21). Her hadde han en gylden anledning til å gjøre vitnesbyrdet sitt personlig, men det ser ikke ut til at han gjør det.

Svakheter ved personlige vitnesbyrd

Ellis Potter er tidligere buddhist og ble kristen gjennom mange samtaler med Francis Schaeffer. Etter sin omvendelse jobbet han for L'Abri Fellowship i 15 år, og i sommer

underviste han på IFES-kurset 'Bible & Culture'. Til tross for at Ellis har et uvanlig personlig vitnesbyrd selv, ser han flere svakheter ved slike vitnesbyrd.

For det første mener han at det kan bli for selvsentrert. Det ligger jo i navnet at et "personlig vitnesbyrd" er personlig, men problemet er at det kan handle for mye om *mitt* liv og hva Jesus har gjort for *meg*. I utgangspunktet burde jo ikke det sentrale i evangeliseringen vår være oss selv - men Jesus.

Ellis trekker fram som et annet punkt at personlige erfaringer ikke kan deles med andre på samme måte som vi deler informasjon. Vi kan riktignok *fortelle* om erfaringer, men andre vil aldri ha de samme erfaringene som oss. Derimot kan de kjenne den samme *sannheten* som oss.

For det tredje sier han at det å skulle dele sin personlige tro med andre også kan gjøre evangelisering vanskeligere. Han tror vi opplever avvising fordi vi prøver å dele en *for personlig* tro. Hvis du i stedet prøver å forklare evangeliet som en objektiv sannhet, blir presset mindre fordi det ikke avhenger av din opplevelse av det. Det er mulig å snakke om evangeliet uten å ha noen trosopplevelse, og det er mulig å ha en trosopplevelse uten å forstå eller kjenne evangeliet. Det er viktig å forene disse to og holde dem sammen. Ellis tror det blir en mindre følelsesladet presentasjon av dette, noe som kan hjelpe oss til å lettere ta steget ut i evangelisering.

Noen ganger er argumentet for å fortelle personlige vitnesbyrd at ingen kan være uenige med deg, fordi ingen kan bestride din personlige opplevelse. Potters punkt nummer fire er at det likevel er lett å avvise et slikt vitnesbyrd. Andre kan tenke at de ikke er som deg og at de dermed aldri kommer til å få "din tro" likevel. De kan også få inntrykk av at kristendommen kan defineres som spesielle opplevelser, som kanskje er opplevelser de ikke har lyst til å ha. De kan også svare med si at de er glade på dine vegne men at de har hatt lignende erfaringer i sin egen religion.

Hvordan kan vi fortelle "bibelske" vitnesbyrd?

Kan vi bruke vår egen historie i evangelisering når apostlene ikke gjorde det? Er det noe som gjør vår situasjon annerledes enn apostlenes situasjon på dette området? Vel, selve "vitnesbyrdet" er jo annerledes. Apostlene skulle være vitner om Jesu oppstandelse, men vi er ikke øyenvitner om denne hendelsen. Våre vitnesbyrd om Jesu oppstandelse er derfor nødt til å få en litt annen karakter enn apostlenes vitnesbyrd. Kanskje det her er rom for vår personlige erfaring av den oppstandne Jesus, selv om denne erfaringen er annerledes enn apostlenes fysiske erfaring?

Det viktigste er at evangeliet blir tydeligere enn mine subjektive opplevelser, og at jeg ikke legger vekten på omvendelseshistorien min, om jeg i det hele tatt har en. Hvis jeg forteller kun min egen historie, kan det hende det er noe annet enn evangelisering jeg driver med.

Så det gjør ingenting om du ikke har en spennende personlig historie. Det er ikke nødvendig for å kunne fortelle om Jesus, og vi har sett at apostlene ikke brydde seg om dette. Et "personlig vitnesbyrd" *kan* fortelle evangeliet, men det du trenger for å være et vitne for Jesus er ikke en underholdende omvendelse. Det du trenger er *Guds* vitnesbyrd. Det handler ikke om oss men om Jesus, så vi må huske på hvem sin historie det er vi forteller.

Ellis Potters undervisning om apologetikk og evangelisering finner du på laget.podomotic.com eller under "Laget NKSS" i iTunes.